

Ю. В. Малафай

аспірант кафедри англійської філології
та зарубіжної літератури
Класичного приватного університету,
науковий співробітник
Українського міжуніверситетського
науково-дослідницького шекспірівського центру

«РОМЕО І ДЖУЛЬЄТТА» ЯК ПОСТМОДЕРНІСТСЬКИЙ ПРОЕКТ Ю. АНДРУХОВИЧА: ВІД ПЕРЕКЛАДУ МІКРОПОЕТИКИ ДО МІКРОПОЕТИКИ ПЕРЕКЛАДУ

У статті розглянуто перший у XXI столітті переклад трагедії В. Шекспіра «Ромео і Джульєтта», здійснений Ю. Андруховичем. Зокрема, аналізується мовленнєва палітра тексту, а також специфіка її відтворення в тексті-перекладі. Особливу увагу зосереджено на виявленні перекладацької стратегії Ю. Андруховича на різних рівнях поетики перекладу, а також на визначенні місця його творчих пошуків у контексті української шекспіріани.

Ключові слова: художній переклад, український переклад, постмодернізм, перекладацька стратегія, мовленнєва палітра, українська шекспіріана.

Постановка проблеми. Шекспірівський дискурс доби постмодернізму характеризується зростанням кількості літературних текстів, інтермедіальних проєкцій і власне культурних практик, які не лише демонструють позачасову значущість творів Великого Барда, а й переконливо доводять їх здатність вступати в продуктивний діалог із сучасністю. Смилова поліфонія Шекспірової драматургії робить її навдивовижу привабливим об'єктом інтерпретацій і потужним джерелом дискурсивності. Позачасові виміри шекспірівської проблематики, мистецька віртуозність драматурга та унікальна здатність його художніх образів набувати антропологічного звучання забезпечують англійському генію місце, яке Г. Блум назвав «центром Західного канону» [1, с. 6].

Тож не дивно, що протягом чотирьох століть кожна нація й кожне нове покоління реципієнтів намагається не просто долучитися до шекспірівського канону, а й включити його до власного інтелектуально-культурного простору, щоб, взуваючи на залишений ренесансним митцем духовний досвід, знаходити розв'язання власних гостро актуальних проблем.

Українську важливу роль у процесі культурного розвитку кожної нації відіграють переклади Шекспірових текстів іноземними мовами. Попри існування доволі вдалих інтерпретаційних версій, які відповідають усім вимогам адекватності,

практично в кожній національній культурі продовжують з'являтися все нові й нові переклади кожного з творів Великого Барда. Це, з одного боку, засвідчує їх позачасову актуальність, а з іншого – їх здатність кидати своєрідний мистецький виклик перекладачеві, що наважується на сміливий творчий експеримент в умовах, коли вже існує декілька успішних перекладів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Біля витоків традиції перекладу Шекспірових творів українською мовою стоять титанічні творчі зусилля М. Старицького, Ю. Федьковича, П. Куліша, які в умовах тотальної заборони на будь-які прояви українськості в царині культури (Ємський указ і Валуєвський циркуляр) спромоглися ознайомити співвітчизників з шедеврами англійського генія. Важливу роль у формуванні цієї доволі плідної традиції відіграла українська інтелектуально-творча еліта 1960–1980-х років (М. Рильський, М. Бажан, Г. Кочур, В. Коптілов, І. Стешенко, Б. Тен, Д. Павличко, Д. Затонський, Д. Наливайко та ін.), завдяки якій на схилі радянської доби побачило світ повне шеститомне зібрання творів В. Шекспіра українською мовою. Неможливо оминати увагою й значення діаспорних перекладів (Т. Осьмачка, Ю. Клен, І. Костецький, О. Тарнавський, О. Зуєвський, С. Караванський, Яр Славутич та ін.): хоча в Україні знайомство широкого загалу з ними відбулося лише після

1991 року, вони мають незаперечну художню цінність, стимулюють розвиток українського перекладознавства й надихають сучасних вітчизняних перекладачів.

На початку XXI століття українська шекспіріана поповнилася низкою оригінальних перекладів, здійснених Н. Бутук, О. Виженком, І. Селезінкою (сонетарій), О. Грязновим (декілька трагедій та історичних хронік), М. Габлевич («Антоній і Клеопатра») та Ю. Андруховичем («Гамлет», «Ромео і Джульєтта»). Перекладацький доробок останнього зі згаданих у цьому переліку перекладачів вирізняється з-поміж інших певною неординарністю, яка сприймається критиками й реципієнтами доволі амбівалентно. Уже після появи версії «Гамлета» (2008) на адресу Ю. Андруховича-перекладача пролунало чимало гостро негативних відгуків з боку перекладознавців і шекспірознавців. Натомість глядачі були в захваті від сценічних постановок саме цієї версії, що спричинила справжній шекспірівський бум: театральні вистави мали великий успіх, надрукований у видавництві «А-Ба-Ба-Га-Ла-Ма-Га» текст перекладу миттєво був розкуплений читачами, а дослідники стинали списи на полі академічних дискусій щодо недоліків перекладацького проекту Ю. Андруховича.

Поява у 2016 році наступного перекладу Ю. Андруховича – «Ромео і Джульєтта» – стала знаковою подією в культурному житті України, продемонструвавши не лише впевненість перекладача у правомірності власної позиції, а й готовність і бажання сучасного українського читача долучитися до творчості В. Шекспіра саме в такій версії, постмодерністській за духом та ексцентричній за перекладацьким почерком.

Мета статті полягає в тому, щоб виявити специфіку перекладацької стратегії Ю. Андруховича, що реалізована на різних рівнях поетики перекладу «Ромео і Джульєтта», і визначити місце його творчих пошуків у контексті української шекспіріани.

Виклад основного матеріалу. На активну та пасивну працю над перекладом «Ромео і Джульєтта» Ю. Андрухович витратив майже 10 років: бажання правильно передати простоту й геніальність твору Великого Барда ускладнювалося тим, що на сучасному українському просторі досі превалював хоча і якісний, але російськомовний переклад М. Лозинського. Крім того, «на слуху» був і переклад Б. Пастернака, тому одним із першочергових завдань

Ю. Андруховича стало створення нового українського перекладу п'єси, який був би не схожим на російські аналоги, відповідав би вимогам адекватності й водночас був би придатним для постановок на сцені.

Для перекладача дуже важливим є саме сучасний погляд на текст, бо, за його словами «Шекспір насправді надає унікальні маневри для співтворчості з ним. Виявляється, що його оригінальний текст набагато сучасніший, ніж той же переклад Пастернака. В цьому його феноменологія: Шекспір ніби знаходиться поза часом та епохами...» [2].

Ю. Андрухович в інтерв'ю не приховує своєї симпатії до перекладацької школи Миколи Лукаша: «Його перекладацький погляд був спрямований на порятунок мови – від розмиття, від забуття та зникнення. Безумовно, я шаную й інших класиків українського перекладу – наприклад, Григорія Кочура, Миколу Бажана, але Лукаш – це Лукаш, і я не бачу йому рівних» [2]. Очевидно, що для Ю. Андруховича М. Лукаш став прототипом вірцевого перекладача, і саме на нього орієнтується митець-постмодерніст у процесі вибору власних перекладацьких стратегій.

Згадуючи критику цього перекладу «Гамлета» В. Шекспіра, передусім неможливо оминати увагою численні коментарі щодо так званої стилістичної підміни, здійсненої Ю. Андруховичем: обсценна і знижена лексика, відверте «одомашнення». Ретельні дослідження особливостей цього перекладу спричинили навіть своєрідну полеміку, учасниками якої, зокрема, стали літературознавець М. Соколянський [5], поет і перекладач А. Савенець [4] і перекладознавець Л. Коломієць [3].

Цілком зрозумілим здається те, що в «Ромео і Джульєтті» перекладач вдається до тих самих прийомів, що й автор першоджерела, очевидно, послуговуючись ними як частиною власної перекладацької стратегії: наблизити текст до сучасної аудиторії реципієнтів, що є звичайними пересічними людьми. Він не «причісує» текст, як це з багатьох причин робили «класики» українського перекладу.

Отже, у тексті ми знаходимо багато непристойностей і жартів на рівні тілесного низу. Наприклад:

SAMPSON

...I will bite my thumb at them...

Самсон

...А я покажу їм оцього пальця...

Під «оцим пальцем» сучасне покоління зазвичай розуміє «середній палець», що є поширеним серед молоді обценним жестом. У свою чергу, вислів з твору Шекспіра позначає глибоку зневагу до співрозмовника.

Інший приклад влучного застосування низової та вульгарної лексики знаходимо в репрезентації образу Меркуціо. У Шекспіровому оригіналі цей персонаж, попри своє високе походження, активно послуговується подібними висловами, і в цьому плані стає на один мовленнєвий щабель із персонажами низького походження (слуги, няня тощо).

Так, наприклад, репліка Меркуціо відтворена Андруховичем з повним збереженням стильового забарвлення та еротичної метафорики:

MERCUTIO

...for this drivelling love is like a great natural, that runs lolling up and down to hide his bauble in a hole.

Меркуціо

...А той заслинений любовний шал має в собі щось від здоровила сільського ідіота – тільки й ганяє туди-сюди з висолопленим язиком і думає, як би то увігнати свого кілка у перше-ліпше душло.

Меркуціо подеколи використовує еротичні натяки, які перекладач спромігся майстерно передати:

MERCUTIO

'Tis no less, I tell you, for the bawdy hand of the dial is now upon the prick of noon.

Меркуціо

Та якраз полудень. Гляньте лиш на стояк годинникової стрілки, що так безсоромно запхався поміж цифрами дванадцятки.

Водночас Ю. Андрухович часом послуговується подібним стилем там, де ми не спостерігаємо його в оригіналі:

MERCUTIO

If love be rough with you, be rough with love; Prick love for pricking, and you beat love down.

Меркуціо

*Тоді якщо вона таке з тобою –
То й вжени їй гострого кілка,
Між ніг найкраще.*

Можна припустити, що Ю. Андрухович подібним чином намагався відтворити контраст

між Ромео і його оточенням, показати, що він скоріше натура романтична, аніж збентежена потягом власної юної плоти. Підтвердження знаходимо в репліках головного героя, в яких міститься порівняно мало непристойних натяків.

Подібний підхід ми бачимо й у застосуванні просторічної лексики, за допомогою якої Ю. Андрухович збільшує дистанцію в репрезентації образів Ромео і його друзів:

SAMPSON

'Tis all one, I will show myself a tyrant: when I have fought with the men, I will be cruel with the maids, and cut off their heads.

Самсон

Ну то й що з того, що люди? Я все одно покажу своє звірство. Спершу пороздираю чоловіків, а потім буду дерти жінок чи навіть і дівчат.

BENVOLIO

...Supper is done, and we shall come too late.

Бенволіо

...Запізнимся, зжеруть без нас вечерю.

Окрім низової лексики, стилістичною прикметою сучасного українського перекладу є наявність слів, притаманних суто українській культурі, або тих, що були чи є в широкому вжитку в Україні:

BENVOLIO

My noble uncle, do you know the cause?

Бенволіо

Достойний стрийку, знаєте її?

Також Ю. Андрухович звертається до звичних для кожного українця фразеологізмів, крім того, у перекладі ми зустрічаємо ще й алюзію на народну українську пісню «Од Києва до Любен»:

ROMEO

A torch for me: let wantons light of heart Tickle the senseless rushes with their heels, For I am proverb'd with a grandsire phrase; I'll be a candle-holder, and look on.

Ромео

*Але без мене! Я візьму світильник.
Топчіть собі підлогу і закаблукам
Давайте лиха, я ж собі тим часом
Відійду вбік, як той, що в анекдотах
Тримає свічку...*

Уважаємо, що Ю. Андрухович удається до таких прийомів цілком свідомо: варто лише згадати строкатість публіки, з якої складався контингент відвідувачів Шекспірових п'єс у театрі. Англійський дослідник К. Гадсон зазначає, що для сучасної аудиторії В. Шекспір не може не здаватися подекуди «тьмяним», а подекуди «насиченим» і «багатослівним», навіть у гарному театральному виконанні, і, вірогідно, самі сучасники Шекспіра вважали його твори досить неоднорідними [8, с. 40]. І, дійсно, сама мова п'єси В. Шекспіра не вирізняється суцільно високим стилем: поряд із прикрашеною «книжною» лексикою бачимо вульгарні репліки простого люду, лайки та непристойності, адже, як наголошувала історик тюдорівської епохи М. Сент Клер Берн, «у Шекспірі ми чуємо справжню людську мову» [8, с. 40]. Тобто наближення до реального театального глядача, до його реалій видається логічним і раціональним вибором для досягнення того самого ефекту, на який був націлений оригінал перекладу.

Цікаво, що, окрім доместикації, перекладач удається до осучаснення твору, доповнюючи його сленгом, що став уже невід'ємною частиною повсякденного спілкування молоді. Тобто в процесі роботи над «Ромео і Джульєттою» Ю. Андрухович рухається не лише вздовж географічної горизонталі, а й уздовж хронологічної вертикалі. Отже, молоді герої п'єси розмовляють так, як спілкується сучасна українська молодь:

BENVOLIO

*By giving liberty unto thine eyes;
Examine other beauties.*

Бенволіо

*Пусти на волю очі й попустися:
Нових дівчат паси!*

ROMEO

...God-den, good fellow.

Ромео

...О, здоров, колего!

Надзвичайно вдало Ю. Андруховичу вдалося відтворити шекспірівську іронію, спричинену негативним ставленням до тих змін в англійській мові, що відбувалися в його часи під впливом інших мов, зокрема вторгнення лексики іншомовного походження. У перекладі монологу Меркуціо піддає критиці сучасний «сленг», яким рясніє повсякденне мовлення підлітків і, власне, героїв в українській версії п'єси Шекспіра:

MERCUTIO

The pox of such antic, lispng, affecting fantasticoes; these new tuners of accents! 'By Jesu, a very good blade! a very tall man! a very good whore!' Why, is not this a lamentable thing, grandsire, that we should be thus afflicted with these strange flies, these fashion-mongers, these perdona-mi's, who stand so much on the new form, that they cannot at ease on the old bench? O, their bones, their bones!

Меркуціо

Є таке слово. Та хай вони скажуться, всі оті блазнюваті балаболи з їхнім афектованим потягом до модних лексичних новацій! «Який мегакласний клинок! Мегакрутий чоловіча! Яка мегакльова курва!» Скажи, ну хіба це не принизливо, мій дорогий френде, що нас так зусібіч обліпили ці іншомовні мухи, всі ці тренди і бренди, ці сленги з їхніми слемами, факами і шитами, шитими з таким поспіхом суперновими словесними шматами, – ні, не шатами, а таки шматами, шматами!

За словами шекспірознавця Е. Ферні, саме для сучасного суспільства В. Шекспір є дуже важливим. Дослідження Шекспірових творів науковець розглядає з ракурсу «презентизму» – стратегії інтерпретації текстів у ракурсі сьогодення, що призводить до конфронтації з історичним прочитанням творів Шекспіра [7, с. 169]. За такого підходу певний об'єкт із минулого, становлячи інтерес для сьогодення, стає вже об'єктом нинішнього часу, тобто актуальною дійсністю.

Так, наприклад, у Ю. Андруховича Тибальт з іронією називає озброєного Бенволіо «миротворцем», що одразу викликає асоціативний ряд, актуальний для сьогоденного політичного становища України. Не оминає перекладач і злободенних проблем нашого суспільного життя: у монолозі про Королеву Меб Меркуціо розповідає Ромео, що ця королева фей завбільшки з «камінчик у персні депутата».

Однією з периферійних тем п'єси, яку актуалізує та на якій акцентує свою увагу Ю. Андрухович, є гендерна дискримінація, яка була панівною ще з часів Середньовіччя. Справжнім сексистом є голова родини Капулетті:

CAPULET

*How now, how now, chop-logic! What is this?..
...And why, my lady wisdom? hold your tongue,
Good prudence; smatter with your gossips, go.*

Капулетті*Що? Як так? Оце так дамська**Чи й бабська логіка...**...Тебе я не спитав, о наймудріша?**Язык за зуби – і вперед на кухню.*

Ще одним підтвердженням сексистської домінанти, як видається, є те, що й у переліку дійових осіб, і власне в тексті п'єси відсутня «Леді Монтекі»: замість цього в Ю. Андруховича є просто «Монтекі» і «Його Дружина».

Індійський дослідник П. Триведі відзначає, що як переклад В. Шекспіра вважався мірилом спроможності і зрілості іншої мови, так і постановки його п'єс сьогодні є проявом космополітизму культури [10, с. 56]. Андрухович-перекладач, починаючи з «Гамлета», мав на меті орієнтацію на максимальну театральність цільового тексту, і це призвело до появи самостійного друкованого літературного продукту, який претендує на статус українського перекладу Шекспірових драм, затребуваного сучасною молодіжною аудиторією реципієнтів, як читачів, так і театральних глядачів.

У контексті української шекспіріани Ю. Андрухович як перекладач творів англійського генія посідає особливе місце: його інтерпретації схвально сприймає широкий загал реципієнтів, а у фахівців (літературознавців і перекладознавців) вони викликають здебільшого критичний резонанс. Попри те, що завдяки зусиллям декількох поколінь перекладачів український читач може долучитися до шекспірівського канону рідною мовою, завжди буде потреба в нових перекладах.

Причин цьому декілька. По-перше, це смислова поліфонія текстів англійського генія, які щоразу кидають виклик інтерпретаторові, стимулюючи пошуки адекватних перекладацьких рішень. По-друге, як стверджують теоретики трансляторики, навряд чи можна досягти абсолютної досконалості під час перекладу художнього твору, особливо якщо це твір непересічний. Тож поява кожної чергової версії перекладу здатна стати помітною подією в іншомовній рецепції твору, щоразу наближаючи читача до оригіналу, відкриваючи все нові й нові його грані, акцентуючи увагу на тих нюансах, що залишилися непоміченими попередніми поколіннями перекладачів. По-третє, ті зміни, що відбуваються в житті та культурі соціуму, ставлять на часі нові виклики, які перекладач має враховувати. Це насамперед зміни, що стосуються його

рідної мови та мовлення, які постійно розвиваються. Це й сам характер нових проблемно-тематичних колізій, які виявляються навдивовижу співзвучними тим, що описані в класичних текстах. Це також і зростання вимог до перекладацької праці, чому значною мірою сприяє як розвій науки трансляторики, так і поява якісних художніх інтерпретацій, які задають високу планку. Крім того, кожний художній переклад має своє неповторне «обличчя», яке відбиває специфіку творчої манери його творця-інтерпретатора, а отже, кожна нова версія оригіналу, викладена іноземною мовою, завжди становить певний інтерес для читачів.

Нові переклади Шекспірових трагедій «Гамлета» та «Ромео і Джульєтта», що з'явилися в Україні вже у XXI столітті завдяки творчим зусиллям Юрія Андруховича, стали певного роду розривом шаблону. Вони спричинили зсув парадигми рецепції Шекспірових творів, які традиційно сприймалися й читацьким загалом, і високочолою академічною спільнотою як взірці високої класики. Розповсюджене в англійському літературознавстві й театрознавстві акцентування уваги на близькості В. Шекспіра до повсякденності, на органічних зв'язках мовлення його персонажів із живою та соковитою мовою простолюду тривалий час залишалося абстракцією для того українського читача, що знайомився з текстами тільки в перекладі. Ще з радянських часів, коли переклади, як і художні твори, обов'язково піддавалися жорсткій цензурі або принаймні редакторській правці, сформувалася традиція вкрай пієтетного ставлення до Шекспірового слова. Інколи ця традиція спрацьовувала «в мінус», створюючи ефект неперекладності, невідтвореності, непоправної втрати певних аспектів оригіналу. Так, практично все, що пов'язане з тілесним низом, обценними жартами, вульгаризмами в Шекспірових текстах, залишалося «непоміченим» перекладачами. Ще Оскар Вайльд відмітив, що ті місця в Шекспіра, де мова стає вульгарною, дивною та навіть непристойною, насправді уособлюють бажання Життя почути власне відлуння, адже лише відмова від витонченого стилю дає змогу передати його істинне звучання [11]. Ю. Андрухович став, по суті, першим з-поміж українських перекладачів трагедій, хто наважився відтворити всю повноту стилістичної палітри геніального англійця, хто спромігся передати «слизькі» моменти оригіналу, уникнувши при цьому надмірної фривольності.

Значною мірою цьому сприяла обрана Ю. Андруховичем перекладацька стратегія, яку дослідники визначають як постмодерністське реформування необарокової традиції перекладу (Л. Коломієць) [3].

Висновки і пропозиції. Аналіз перекладознавчих концепцій засвідчує, що в історії українського перекладу існує дві магістральні тенденції, або перекладацькі стратегії, – «очуження» й «одомашнення». В українській традиції перекладів творів В. Шекспіра представлені обидві традиції. До одомашнення тяжіють, принаймні, переклади П. Куліша, а до очуження – Г. Кочура. Оригінальним феноменом виявляються позначені яскравим духом необарокового експериментаторства переклади І. Костецького, який відтворив сонетарій В. Шекспіра мовою студентів Києво-Могилянської академії.

Ю. Андрухович повністю не вписується в жодну зі згаданих традицій української перекладної шекспіриани. Попри те, що очевидним тут є певне тяжіння до перекладацької школи М. Лукаша, який уособлював традицію одомашнення, постмодерніст Ю. Андрухович постає як оригінальне і прикметне явище новітньої української практики художнього перекладу. Він розмиває бар'єри, які створює час між текстом оригіналу та його сучасним реципієнтом. Удаючись до інтелектуальної гри з першоджерелом, перекладач надає особливої впізнаваної актуальності мовленнєвій палітрі твору. Це, з одного боку, дарує неабияку насолоду сучасному читачеві, естетичні смаки якого сформовані літературою постмодернізму з її наскрізною інтертекстуальністю й пастишем. З іншого боку, він доволі вдало відтворює те, що тривалий час залишалося втраченим в українських перекладах «Ромео і Джульєтта»: вербальну розкутість Меркуціо, сексизм сеньйора Капулетті тощо.

Окрім вищезгаданого, Ю. Андрухович вирізняється тим, що привносить у переклад Шекспірової трагедії прикмети мовної стихії, в якій живе його потенційний реципієнт – сучасний молодий українець, який іронізує над корумпованою владою, полюбляє соковите українське слівце, вдало жонглює сленгізмами та каламбурить, знуща-

ючись з явища, яке мовознавці називають укрлішем – потворним поєднанням української та англійської мов. У цьому плані Ю. Андрухович, безперечно, порушує вимоги адекватності тексту, але це робить його інтерпретацію В. Шекспіра навдивовижу привабливою для читача, втілюючи в життя Горацієв принцип «розважаючи, повчай».

Список використаної літератури:

1. Блум Г. Західний канон: книги на тлі епох / пер. з англ. під загальною редакцією Р. Семківа. Київ: Факт, 2007. 720 с.
2. Герасименко О. Андрухович: Шекспір насправді надає унікальні маневри для співтворчості з ним. Читомо. URL: <http://www.chytomo.com/news/andrukhovich-shekspir-naspravdi-nadaye-unikalni-manevri-dlya-spivtvorchosti-z-nim>.
3. Коломієць Л. Українські перекладачі «Гамлета» В. Шекспіра: Пантелеймон Куліш, Юрій Клен, Леонід Гребінка, Михайло Рудницький, Ігор Костецький, Григорій Кочур, Юрій Андрухович. URL: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/15456/10-Kolomiyets.pdf?sequence=1>.
4. Савенець А. Нетакатрогескова стратегія, як її малюють. Літакцент. URL: <http://litakcent.com/2009/10/30/ne-taka-hroteskova-stratehija-jak-jiji-maljujut/>.
5. Соколянський М. У полоні трогескової стратегії. Літакцент. URL: <http://litakcent.com/2008/12/12/u-poloni-hroteskovoji-stratehiji/>.
6. Шекспір В. Ромео і Джульєтта / пер. з англ. Ю. Андруховича. Київ: А-ба-ба-га-ла-ма-га, 2016. 208 с.
7. Fernie E. Shakespeare and the prospect of presentism. *Shakespeare Survey* 58. *Writing about Shakespeare* / ed. by P. Holland. Cambridge: Cambridge University Press, 2005. P. 169–184.
8. Hudson K. Shakespeare's use of colloquial language. *Shakespeare Survey* 23 (*Shakespeare's language*). Cambridge: Cambridge University Press, 1970. P. 39–48.
9. Shakespeare W. *Romeo and Juliet*. URL: <http://www.shakespeare-online.com/plays/romeoscenes.html>.
10. Trivedi P. Reading "Other Shakspears". *Remaking Shakespeare. Performance across Media, Genres and Cultures* / ed. by P. Aebischer and others. NY: Palgrave Macmillan, 2003. 214 p.
11. Wilde O. The decay of lying. URL: http://cogweb.ucla.edu/Abstracts/Wilde_1889.html.

Малафай Ю. В. «Ромео и Джульетта» как постмодернистский проект Ю. Андруховича: от перевода микропоэтики до микропоэтики перевода

В статье рассмотрен первый в XXI веке перевод трагедии У. Шекспира «Ромео и Джульетта», осуществленный Ю. Андруховичем. В частности, анализируется речевая палитра текста, а также специфика ее воспроизведения в переводе. Особое внимание сосредоточено на определении переводческой стратегии Ю. Андруховича на разных уровнях поэтики перевода, а также на характеристике его творческих поисков в контексте украинской шекспирианы.

Ключевые слова: художественный перевод, украинский перевод, постмодернизм, переводческая стратегия, языковая палитра, украинская шекспириана.

Malafai Yu. V. "Romeo and Juliet" as a postmodernist project by Yu. Andrukhovych: from the translation of micro-poetics to micro-poetics of the translation

The article deals with the first translation of Shakespeare's tragedy "Romeo and Juliet" in the twenty-first century, which was made by Yurii Andrukhovich. In particular, the attention is drawn to the speech palette of the original text, as well as to the specifics of its representation in the text of translation. The aim is to identify Andrukhovych's translation strategy at various levels of the translation poetics, as well as to determine the place of his creative attempts in the context of the Ukrainian Shakespeareana.

Key words: literary translation, Ukrainian translation, translation strategy, speech palette, Ukrainian Shakespeareana, postmodernism.